

11.7.2021

6. neděle po Trojici

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi. Amen.

„Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Tak ať řeknou ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni, ti, které ... shromáždil ze všech zemí.“ Ž 107,1-3

Píseň 161 *Tebe, Bože chválíme*

Modlitba: Hospodine, svatý a věčný Bože, děkujeme Ti, že jsi před námi nezatajil, ale naopak nám přiblížil a jasně postavil před oči, co je v životě nejdůležitější, co hýbe celým vesmírem a na čem vskutku záleží: ukázal jsi nám na Ježíši Kristu lásku přemáhající smrt, zánik i nespravedlnost, a my jen užaseme, jak prostá a silná je tvá pravda o nás a o světě, a zároveň se divíme, že ji tak málo dovedeme pochopit a chopit se jí a z ní žít. Pane, pomoz naší slabé vůli, bojácné víře, uvadající naději a nedokonalé lásce. Pane, přijď. Amen

Čtení: Gn 8,15-22 a 9,8-16

Píseň 494 *Ježíši, slávo nejvyšší*

Text: Sk 2,37-47

Kázání:

Co zasahuje naše srdce? Co to může být, co nás přinutí zastavit v našem běhu a zeptat se: co máme dělat? Co nás nejen na chvíli dojme, ale co nás zasáhne natolik, že nechceme pokračovat jako dosud? Stalo se nám to vůbec někdy? Neodbytný pocit, že se sebou musíme něco dělat. Něco změnit. Nahlédnout jinak, dělat jinak, jednat jinak.

Dnešním textem, který jsme slyšeli, jsme skočili doprostřed příběhu. Posluchači byli zasaženi Petrovým kázáním, ale kázání jsme neslyšeli. V tom kázání mj. zazní obvinění, že se tito lidé podíleli na ukřižování Ježíše. Nepřijali ho, odmítli, vydali ho na smrt. Kdo se nezastane, nese odpovědnost za smrt nevinného. (Obvinění není nejšťastnější způsob, jak někoho získat!) Zároveň však v tom kázání zazní, že Ježíš je vzkříšen, je živý a je Bohem přijat a potvrzen jako Mesiáš a Pán. Co je tedy tak citelně zasáhlo? Snad objev, že co jsem podcenil, čeho si nevážil, co jsem zahodil, je klíčové, životně důležité. Boží. Ježíše odmítli – proč vlastně? Protože narušil zažitě představy o tom, co je čisté a co nečisté, kdo je spravedlivý a kdo hříšník. Ale Ježíš nesmazával rozdíl mezi dobrem a zlem, pravdou a lží, nýbrž zpochybnil naše běžná lidská měřítka a hlavně ukázal, že pokud jde o člověka, není nic z našich hodnocení a soudů zafixováno. Je tu prostor, je tu otevřenost pro setkání a změnu, je tu naděje, milost, nová budoucnost.

Srdce je tím zasaženo. Podílel jsem se na tom, že někdo byl odepsán. Neviděl jsem krásu možností skrytých v síle setkání, v síle Božího i lidského odpuštění. - - Co máme dělat?

Petrova, apoštolská odpověď zní: „Čiňte pokání a přijměte křest ve jméno Ježíše Krista.“ Přijměte svou hříšnost, přiblížte se těm, které jste soudili. Přijměte křest, který symbolizuje smrt a život, potopení a vytažení na nový vzduch. Smrt ve své omezenosti a život ve jménu, v duchu Kristově. Pokání je změnou smýšlení a jednání. Je záchranou. „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení“, vybízí Petr. Nazývat toto pokolení zvráceným, přesněji doslova pokřiveným není morálním soudem. Pokřivené jsou jeho hodnoty. Tohle pokolení si myslí, jak má všechno srovnané, jak ví, kdo kam patří a co komu náleží. Čest, Boží ocenění nebo zatracení. Myslí si, že je lepší, když jeden zemře za lid. Že je lepší někoho hodit přes palubu v zájmu klidné plavby. Zbavit se narušitele, cizorodého prvku, toho, kdo nás zneklidňuje svou jinakostí, svými otázkami, svou existencí.

V církevních dějinách se často tato Petrova výzva chápala jako pokyn k oddělení od zlého světa. Toto slovo vedlo k pokusům těch, kdo se považovali za opravdové věřící, oddělit se a vytvořit zvláštní, exkluzivní společenství. Většinou to nedopadlo moc dobře. Jako by se taková opouzdřená církev začala dusit sama v sobě. Když si chce zakládat sama na sobě a na svém společenství, vztahy uvnitř se nedaří udržet moc krásné. A mnoho energie se pak vydává jen na to, aby se udrželo aspoň navenek zdání výjimečnosti.

Křest není vstupenkou do exkluzivního klubu. Vyvolení Boží není privilegium. Křest a dar Ducha jsou inkluzivní, vždyť to zaslíbení platí všem do daleka a do široka. Křest není vstupenkou do exkluzivního klubu, nýbrž do otevřeného společenství. Pořád jsou to (jsme to my) hříšníci, kteří žijí jen z milosti.

Jako první biblické čtení jsme slyšeli závěr příběhu o Noemovi. Na jeho počátku je Noe jako jediný spravedlivý na celé zemi. Proto mu Bůh nabídne záchranu na lodi. Spolu s ním může být zachráněna jen jeho rodina a vybrané páry ze všech živočichů. Je to záchranná loď spravedlivého. Jenže po potopě, když Noe Bohu obětuje, Hospodin změní své smýšlení. Boží srdce je zasaženo, Bůh je stížen soucitem nad vším tvorstvem, dokonce i nad tím člověkem, jehož srdce plodí zlo. Bůh Hospodin už nechce zkázu. Uzavírá smlouvu pokoje se vším tvorstvem. Lidské zlo jej bude trápit, bude jím trpět, ale nebude už odplácet, nýbrž bude oslovovat člověka, přemlouvat ho ústy svých proroků, a nakonec poselstvím svého jediného syna, zkusí člověka získat svou láskou a odpuštěním. Záchranou lodí už není loď spravedlivého, ale milostivého. Kristova loď nabírá celou širokou rodinu hříšníků.

A pod silným dojmem tohoto převratného zjištění vzniká nové společenství, nový Izrael. Nezaznívá tu žádná instrukce, žádný pokyn ani nařízení, co a jak dál mají dělat. Spontánně se scházejí, aby poslouchali učení apoštolů, lámali chléb a modlili se. To je základní charakteristika církve. A všechny tyto tři prvky jsou obrácené navenek: poslouchají učení apoštolů o Ježíši Kristu, o tom, který boří přehradu a zdi mezi lidmi, lámou chléb, rozdávají, dávají ze sebe. A modlí se. Biblický text říká „tu modlitbu“. Zřejmě má na mysli Otčenáš. A v něm především prosíme o příchod a naplnění Božích věcí, které se netýkají jenom nás: posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi... A z této základní modlitby vycházejí i další naše přímluvné modlitby za tento svět.

Teprve na druhém místě, jako další důsledek, vypráví příběh o tom, jak tito první křesťané vytváří společenství vzájemného sdílení a pomoci. Myslím, že to pořadí je důležité a když se církev snaží stavět jen na vztazích uvnitř svého společenství, že tím cosi podstatného ztrácí. Ještě když se k tomu snaží vytvořit dojem, že nic takového jinde nenajdete. Najdete.

Krásných vztahů je mnoho i mimo církev. Myslím, že se také pěkně rozvíjí sdílení v různých formách. Sdílení aut, zahrádek, možná i dalších majetků a činností. Úžasná je solidarita s potřebnými, jako nedávno s postiženými tornádem na Moravě. Smíme se z toho radovat a vděčně chválit Boha. Amen.

Píseň 678 Jeden Pán, jedna víra

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 105 *Já vyšel z města*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Ř 12,9-16

Požehnání

Píseň 510 *Ó Pane můj, pokoj ať tvůj*